

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 381/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2009 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Dr. P. P., Spolková republika Nemecko, zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 45/2003, za účasti Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Dr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 45/2003 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 45/2003 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Dr. P. P. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 650 € [slovom šesťstopäťdesiat eur (19 582 Sk)], ktoré mu j e Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý uhradiť Dr. P. P. trovy konania v sume 223,46 € [slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov (6 732 Sk)] na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. S., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 381/08 zo 16. decembra 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Dr. P. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 45/2003 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 26. septembra 2002 bola doručená okresnému súdu žaloba o neplatnosť závetu, pričom sťažovateľ má v označenom konaní postavenie žalovaného.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

V sťažnosti sa sťažovateľ okrem toho, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, domáhal aj toho, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1SprV/713/08 doručeným ústavnému súdu 9. januára 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Návrh na začatie konania bol síce podaný dňa 26. 9. 2002, avšak na miestne nepríslušnom Okresnom súde Košice I, ktorý ho dňa 4. 12. 2002 postúpil tunajšiemu súdu. Keďže sa jednalo o neúplný návrh, bol zapísaný do registra NcC. Žalobca bol dňa 19. 12. 2002 predvolaný na informatívny výsluch, na ktorý sa dostavil dňa 10. 1. 2003 a na ktorom bol poučený o nutnosti podať vo veci riadny návrh.

Doplnený návrh bol súdu doručený 22. 1. 2003 a následne bol spis prevedený do registra C, kde je evidovaný pod sp. zn. 15 C 45/2003.

Výzvou zo dňa 24. 4. 2003 boli žalobcovia vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh, ktorý uhradili dňa 9. 5. 2003.

Po opakovaných výzvach súdu predložil dňa 4. 8. 2003 žalobca v 1. rade plnú moc na zastupovanie žalobcu v 3. rade v danom konaní.

Dňa 11. 8. 2003 bola žaloba zasielaná na vyjadrenie žalovanému, a to prostredníctvom jeho právnej zástupkyne.

Dňa 8. 9. 2003 oznámila právna zástupkyňa žalovaného (sťažovateľa), že ho v danom konaní ďalej nezastupuje a dňa 18. 9. 2003 predložil novú plnú moc na svoje zastupovanie v tomto konaní. Vyjadrenie k žalobe bolo novozvolenou právnou zástupkyňou doručené súdu až 16. 2. 2004 a v mesiacoch júl a august 2004 doručené žalobcom, ktorí sa k nemu vyjadrili v septembri 2004.

Dňa 3. 12. 2004 bolo určené pojednávanie na 21. 1. 2005, ktoré sa uskutočnilo. Ďalšie pojednávania sa uskutočnili v dňoch 30. 3. 2005 a 1. 6. 2005.

Dňa 9. 12. 2005 boli zasielané výzvy účastníkom konania a dňa 11. 12. 2005 žiadaná správa v súlade s uznesením z posledného uskutočneného pojednávania.

V apríli 2006 bolo vytýčené pojednávanie na deň 10. 5. 2006. Na uvedenom pojednávaní bol vyhlásený rozsudok.

Dňa 13. 7. 2006 podala právna zástupkyňa sťažovateľa proti vyhlásenému rozsudku odvolanie, preto bol spis dňa 18. 7. 2006 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádzal do 28. 5. 2007, kedy bol vrátený s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok tunajšieho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

Po vrátení spisu odvolacím súdom bolo uznesením zo dňa 9. 8. 2007 nariadené znalecké dokazovanie. Znalecký posudok bol ustanovenou znalkyňou súdu doručený dňa 19. 12. 2007 a následne zaslaný na vyjadrenie účastníkom konania. V uvedený deň bolo rozhodnuté aj o znalečnom.

Žalobcovia písomným podaním zo dňa 16. 1. 2008 oznámili, že s predloženým znaleckým posudkom nesúhlasia a zároveň navrhli vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Z uvedeného dôvodu bola uznesením zo dňa 28. 2. 2008 ustanovená iná znalkyňa, ktorá znalecký posudok podala dňa 21. 5. 2008.

Po rozhodnutí o znalečnom uznesením zo dňa 26. 5. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. 6. 2008, bol v auguste 2008 určený termín pojednávania na deň 10. 9. 2008. Pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 24. 9. 2008.

Na žiadosť právneho zástupcu žalobcu v 2. rade bolo pojednávanie odročené na neurčito. Dňa 10. 10. 2008 predložil tento právny zástupca ďalší znalecký posudok, ktorý bol ešte v uvedený deň zasielaný právnej zástupkyňi sťažovateľa.

V období od 6. 11. 2008 do 22. 12. 2008 sa predmetný spis nachádzal na Vašom súde.

Z chronológie vo veci vykonaných úkonov je zrejmé, že súd vo veci koná, pričom v prebiehajúcom konaní sa nevyskytli dlhšie obdobia nečinnosti. Kratšie obdobia, keď súd vo veci nekonal, nemožno z tohto pohľadu hodnotiť ako zbytočné prieťahy. Konanie súdu pritom nespočíva len v nariadených a uskutočnených pojednávaniach, pretože úkony súd

vykonáva a dôkazy zabezpečuje i mimo vytýčených pojednávaní. Ak súd neurčil vo veci viac pojednávaní, ako je vyššie uvedené, neznamená to, že vo veci nekonal.“

Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 19. januára 2009 zaujal k vyjadreniu okresného súdu stanovisko, v ktorom okrem iného uviedol:

„V čase od 04. 12. 2002 do 04. 08. 2003 súd administratívnymi prostriedkami odstraňoval vady podania žalobcov, čo nemožno pričítať na úkor správania sa sťažovateľa. Rozsudok vyniesol po 3 rokoch a 5 mesiacoch od začatia súdneho procesu. Ten však odvolací súd pre jeho nesprávnosť dňa 28. 05. 2007 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie dokazovanie a rozhodnutie. Súdne konanie, vzhľadom na vytýčený termín súdneho pojednávania na 18. februára 2009, bude trvať viac ako 6 rokov, 1 mesiac a 18 dní, to za predpokladu, že v deň pojednávania súd aj rozhodne a za ďalšieho predpokladu, že sa účastníci konania proti rozsudku neodvolajú.

Doba, po ktorú súdny proces, v relatívne jednoduchej dedičskej veci stále prebieha, nie je súladná s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva o primeranosti súdneho konania a ani s čl. 48, ods. 2 Ústavy SR. Z postupu súdu vyplýva, že v priebehu 3 rokov a 5 mesiacov súd nekonal ani efektívne, ale ani v súlade s O. s. p. a Ústavou SR tak, aby záležitosť právoplatne rozhodol čo najskôr. Dobu, po ktorú sa súdny spis nachádzal na odvolacom súde, nemožno podľa mienky navrhovateľa pripočítať na vrub tohto súdu, lebo ten musel vykonať nápravu nesprávneho rozsudku odporcu. Napadnutý postup súdu nezaručil navrhovateľovi riadnu ochranu jeho práv.“

Zo stanoviska sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti vyplýva, že ostatným úkonom v konaní je nariadenie termínu pojednávania na 18. február 2009.

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 5. januára 2009, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie sporov o neplatnosť závetu tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno hodnotiť po stránke právnej ani skutkovej ako spory zložité. Určitý stupeň skutkovej zložitosti je potrebné pripustiť v prípade nutnosti nariadenia znaleckého dokazovania, ako to bolo aj v danom prípade, pričom možno konštatovať, že táto okolnosť, aj keď len v malej miere, prispela k predĺženiu posudzovaného konania.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu v sťažnosti označených práv.

Ústavný súd dospel k záveru, že aj sťažovateľ určitou mierou prispel k spomaleniu priebehu konania, a to tým, že po výzve okresného súdu na vyjadrenie k žalobe z 11. augusta 2003 bolo požadované vyjadrenie okresnému súdu prostredníctvom právnej zástupkyne doručené až 16. februára 2004, teda po takmer piatich mesiacoch.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd súhlasí s tou časťou vyjadrenia okresného súdu, v ktorej poukazuje na to, že „*v prebiehajúcom konaní sa nevyskytli dlhšie obdobia nečinnosti*“.

Na druhej strane však ústavný súd zistil, že vyjadrenie sťažovateľa k žalobe doručené 16. februára 2004 okresný súd doručoval žalobcom na zaujatie stanoviska až po piatich, resp. šiestich mesiacoch (júl - august 2004). Obdobne okresný súd po uskutočnenom pojednávaní 1. júna 2005 zasielal výzvy účastníkom konania až 9. decembra 2005, teda po viac ako šiestich mesiacoch. Vzhľadom na jednoduchosť realizovaných procesných úkonov považuje ústavný súd časové intervaly medzi týmito úkonmi za neprimerane dlhé. Tieto skutočnosti podľa názoru ústavného súdu prispeli k spomaleniu priebehu napadnutého konania.

Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že postup okresného súdu v konaní bol aj nesústredený a neefektívny.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 9 CoD/76/2006 z 23. apríla 2007 rozsudok okresného súdu sp. zn. 15 C 45/2003 z 10. mája 2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení rozhodnutia najmä podrobne vysvetlil, na základe čoho dospel k záveru, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, a zároveň mu

vytkol, že „*nevykonan vo veci ďalšie dôkazy za účelom zistenia, či poručiťka skutočne v čase písania závetu nevedela posúdiť následky svojho konania, tak ako to tvrdia žalobcovia*“.

Nedostatočné zistenie skutkového stavu okresným súdom možno podľa názoru ústavného súdu vyhodnotiť ako postup, ktorý nesie znaky neefektívneho a nesústredeného konania, čo v konečnom dôsledku malo popri nesprávnom právnom posúdení veci za následok zrušenie prvostupňového rozsudku a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 45/2003 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že dlhodobo žije v právnej neistote, pretože konanie prebieha už viac ako šesť rokov a podľa jeho názoru *„reálne sa dá predvídať, že jeho trvanie sa predĺži o dobu odvolacieho konania po rozhodnutí súdu prvého stupňa“*. Ďalej sťažovateľ uviedol: *„Stav právnej neistoty trvá neprimerane dlho a poskytovanie takejto súdnej ochrany v relatívne jednoduchej právnej záležitosti oslabila do veľkej miery jeho dôveru v súdnu moc v Slovenskej republike a tento stav vplýva nepriaznivo aj na jeho súkromný život, majetkové a osobné pomery.*

Domnieva sa, že v časoch obrovského kolísania ceny nehnuteľností ho súd svojím postupom odporujúcim aj ust. § 6 Občianskeho súdneho poriadku vystavuje ďalším vážnym rizikám a ujám a na jeho majetkových a nemajetkových právach. Pripomína, že právoplatným ukončením súdneho konania dedičské konanie len začína.“

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 C 45/2003, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 650 € (19 582 Sk) za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou JUDr. D. S. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 632,54 € (19 056 Sk).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 105,42 € (3 176 Sk), t. j. spolu 210,85 € (6 352 Sk), čo spolu s režijným paušálom 2 x 6,31 € (190 Sk) (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 223,46 € (6 732 Sk).

Podanie právnej zástupkyne doručené ústavnému súdu 19. januára 2009 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2009